

когато той е бил посветил всецяло труд и време върху олтаря на народното дело.⁹

Спирането на вестника е по повод един подлистник с част от драмата в стихове на Светослав Миларов „Паданието на Цариград“, писана през 1871-1872 г. Словосъчетанието „сура ламя“, употребено за завоевателя Мохамед II, е възприето като обидно от цензурата. Насилствено са иззети от печатницата на Найденов всички коли от произведението и останалите листове от последния брой на вестника. Пред къщата му във Фенер са поставени жандарми. След като се съветва с Иларион Макариополски и екзарх Антим I, Найденов решава да се предаде сам в полицейското управление, разчитайки на по-милостиво отношение. С арестуването му започва кампания в турската преса като обвиненията са, че Найденов си е позволил в столицата, пред очите на правителството, да се гаври със священото име на Пророка /Мохамед/. Искане за най-строго наказание - заточение или дори публично екзекутиране. Известен от Марко Балабанов, Найденов съчинява опровержение, в което уточнява, че написаното се отнася не за Пророка, а за Мохамед II Завоевателя и авторът на трагедията е искал да представи силата му и мощта на неговите полкове, срещу които не са устояли византийските крепости. С помощта на Балабанов опровержението излиза като платена публикация в турски вестник. На 17-я ден от арестуването Найденов е освободен с ходатайството и поръчителството на уважавания и от турските власти български търговец Христо Тъпчилещов. За Найденов се застъпва и д-р Стоян Чомаков, въпреки пререканията помежду им. Благодарейки на съветника на Министъра на външните дела за освобождаването си, Найденов издейства разрешение да продължи да издава в. „Напредък“. Вестникът излиза до 1877 г., на 11 юни е спрян окончателно при обявяване на военното положение. С. С. Бобчев обобщава публицистичната дейност на Найденов: „Като редактор на тези два вестника Найденов носеше кръста на стар български безкористен и светъл ратник ... той носи знамето на публицист в най-тежка доба, буди съзнанието в българското общество, изплаща в турски затвори смелостта на проповедите в своите вестници, отиде и на заточение с покойния първи български екзарх Антим I, при когото служеше като екзархийски капу-кехя...“¹⁰

Казанлък е сред най-активните центрове на църковното движение през всичките му етапи. Макар че градът не е непосредствено заплашен от асимилационната гръцка политика, недоволството от поквареността и безчинствата на гръцките владци намира изява в действията на по-първите граждани и майсторите-занаятчии. Казанлъчани взимат дейно участие и във Великденската акция на 3 април 1860 г. За нейната подготовка заслуга имат Иван Найденов и д-р Стамболски, които предлагат идеята да не се споменава името на вселенския Патриарх във